

กาลครั้งหนึ่ง.....

มีวัดในพุทธศาสนาเซน ๒ วัด อยู่ไม่ห่างกันมากนัก เวลาเช้าเด็กวัดก็ต้องออกไปซื้อของในหมู่บ้าน เด็กคนหนึ่งต้องไปเอาผักในหมู่บ้าน จะต้องเดินสวนกับเด็กวัดอีกวัดหนึ่ง ไม่เว้นแต่ละวัน พอเดินสวนกัน เด็กวัดหนึ่งก็ถามเด็กอีกวัดหนึ่งว่า...

"ไปไหน ?"

"ไปยังที่ที่เท้าฉันพาไปนั่นแหละ" เด็กอีกวัดตอบ

เด็กคนแรกได้ยินคำตอบดังนั้น ก็รู้สึกทึ่ง ตอบอย่างนี้ต้องไม่ธรรมดา เป็นการแสดงภูมิทางเซน ครั้นจะพูดอะไร ก็ยังคิดไม่ทัน เดินสวนกันไปเสียก่อน เมื่อกลับถึงวัด จึงเล่าให้อาจารย์ฟัง ถึงเรื่องที่เกิดขึ้น เพื่อให้อาจารย์ช่วยไขความหมายนั้น

"พຼຸ່ງนี้ถ้าเจอก็ให้ถามอีก ถ้าเขาตอบว่า จะไปยังที่ที่เท้าพาไป ให้เจ้าถามกลับไปว่า ถ้าเธอไม่มีเท้าละ จะไปที่ใด ? หากเจ้าถามอย่างนี้ เขาจะจน"

เช้ารุ่งขึ้นวันต่อมา เด็กคนแรกก็ใช้คำถามเดิมตามอย่างที่เขาซักซ้อมไว้ โดยหวังจะต้อน เจ้าคนนั้นให้จนแค้น

"ไปไหน ?"

"ไปยังที่ที่ลมพัดไป" เจ้าเด็กคนนั้นตอบ

พอได้ยินคำตอบเปลี่ยนไปอย่างนั้น คำถามที่อาจารย์สอนให้ ก็ใช้ไม่ได้ จึงต้องเดินสวนกันไป เมื่อกลับถึงวัดก็เล่าให้อาจารย์ฟัง

อาจารย์ได้ฟังศิษย์เล่า ก็ยิ้ม แล้วบอกว่า "พຼຸ່ງนี้ ถามอีก ถ้าเขาบอกว่าไปยังที่ที่ลมพัดไป ก็ให้ถามดักว่า หากไม่มีลมละ จะไปยังที่ใด ?"

รุ่งขึ้น พอเดินสวนกันอีกเด็กวัดคนแรกก็ถามขึ้นอย่างเคยว่า

"ไปไหน ?"

"ไปซื้อผัก" เด็กอีกคนตอบ